

самотна птичка, удари се въ рогата на воловетѣ, изцвѣртѣ силно и сѣ отдалечи.

— Птичето! Птичето! — рече дѣдо Миронъ. — Хвани го, Ласко!

— Не може — отвърна той и го заследи съ очи.

После извъ пжтя видѣ и орелъ, който високо се издигна надъ ешелона, завъртѣ се на кръгъ, като да оглеждаше нѣщо.

Дълго пжтуваха така и гледаха Рила-планина предъ себе си, която остана налѣво отъ тѣхъ. Стигнаха въ Самоковъ. Направиха престой по пладне до малка рѣкичка, хвърлиха сѣно на воловетѣ, обѣдваха кой каквото носѣше и тръгнаха пакъ.

Вечерята се спрѣха при Кадинъ-мостъ, до Струма. Тукъ имаше толкова много войници, каруци, коне, коли, волове, щото Ласко се зачуди. На всѣка стѣпка около шосето въ здрачината се виждаха бѣли палатки. Натрупани бѣха предъ тѣхъ купища храна и припаси. Не се мина много, притъмнѣ съвсемъ. Свѣтнаха лампички, фенери и свѣщи, чиито свѣтлини като хиляди огнени очи надъ земята замъждукаха тихо.

До тѣхния ешелонъ, който се отби отстрани на пжтя, следъ като разпрегнаха воловетѣ за ношуване, трепна огънь. Войниците, надвесени надъ него, взеха да готвятъ чорба, която бързо започна да ври. Воловетѣ прѣхтѣха, като усѣщаха парата и мириса на месо, които се разнесоха наоколо.

На всички раздадоха по цѣлъ хлѣбъ. Момчето взе голѣмия хлѣбъ и приближи при насѣдалитѣ на тревата колари, чиито лули просвѣтваха въ тъмнината.

— Ласко, тебе те забравиха: ужъ щѣха да пратятъ човѣкъ да те смѣни!..

— Нека... Азъ искамъ да дойда съ васъ, искамъ да видя войната.

— Но тя е далече оттукъ, много далече още.

— Ще отидемъ чакъ тамъ... — отвърна Ласко и